

Rob Ruijgh en de bikkels

Gisteren is de 98e Tour de France op de Champs Elyssées in Parijs geëindigd met de huldigingceremonie. Geletruiwinnaar Cadel Evans veroverde het begeerde kleinood pas dankzij zijn uitstekend gereden individuele tijdrif op de voorlaatste dag.

Daarmee liet na twee tweedeplaatsen in de eindrangschikking verdiend de broers Andy en Frank Schleck achter zich. Alle 167 renners onder wie Rob Ruijgh uit wielerdorp Sibbe werden in de lichtstad als helden ingehaald.

Dit populaire sportevenement kende twee gezichten. De eerste helft stond bol van de zware valpartijen, waardoor veel kopstukken de strijd voortijdig moesten staken. Het tweede part werd gekenmerkt door spanning. Vooral de koninginnerit (18) en de etappe naar L'Alpe D'Huez (19) waren als 'kijkspel' geweldig.

De verrassende Voeckler heeft zijn gele trui dagenlang met verve verdedigd. Zijn hele ploeg Europcar presteerde boven verwachting. Voeckler eindigde als vierde, vóór titelverdediger Contador.

Helaas is mij de klassenjustitie door de organisatie tegengevallen. In de laatste week kreeg de te laat binnengekomen 'bus' met hierin meerdere aansprekende namen twee keer een generaal pardon. Één van hen, de Engelse supersprinter Cavendish (die vijf ritten won) werd weer eens bevoordeeld omdat hij te lang aan zijn ploegleidersauto had gehangen om zijn achterstand te beperken.

Verder vind ik het onsportief dat renners, die veel beter kunnen, plaatsnemen in de bus. Kolobnev was de enige dopingverdachte.

Gefaald

De twaalf Nederlanders hebben ook dit jaar geen potten kunnen breken. Een tweede plaats van Bauke Mollema was het beste dagsucces.

Robert Gesink, die door zijn ploegleiding van Rabobank als podiumkandidaat genoemd werd, zakte mede door malheur door het ijs. Johnny Hoogerland, Laurens ten Dam en Rob Ruijgh waren de meest opvallende Nederlandse deelnemers.

De dolle Hoogerland uit Yerseke had zelfs meerdere dagen de bolletjestrui om zijn ranke schouders. Zijn valpartij en 33 hechtingen werden wereldberoemd.

Wedden dat de foto van zijn door prikkeldraad gestriemde linkerbil en linkerbeen de sportfoto van het jaar wordt?

De NOS wilde de beelden van het hevig bloedende gezicht van de Maastrichtse tuimelaar Ten Dam niet tonen, wat ik journalistiek zwak vind.

Hoogerland, Ten Dam en Gesink zijn bikkels, aan wie wielersfans zich graag spiegelen. Zelf waren ze liever dankzij betere sportieve resultaten in het nieuws gekomen.

Onderkoning

De debuterende Rob Ruijgh is met zijn verdienstelijke 21e plaats de beste landgenoot. Heel Nederland heeft hem in zijn hart gesloten. Ruijgh deed in de Dauphiné Liberé voor het eerst van zich spreken, maar geen enkel Nederlands televisiestation heeft hier filmbeelden van uitgezonden. Daarom viel hij pas op bij het vaderlandse publiek en de pers (foei!) tijdens het NK en La grande Boucle.

Ruijgh kan zijn Vancansoleil-kopman Devolder een boeket bloemen sturen, want hij mocht pas laat voor hem invallen. Het onthoofde team ging daarom voor eigen kansen en deed dit verdienstelijk. Rob toonde 2,5 week lang zijn prima vorm, maar de laatste dagen had hij last van dikke benen. Dit hoort bij zijn leerproces.

De ambitieuze Ruijgh heeft al een verbeterd contract op zak en hij mag zijn goede rijden gaan verzilveren in tien criteria. Het kan voor hem niet op want een lied is voor hem herschreven en een eigen fanclub ligt in het verschiet. Dit is knap voor iemand die nog geen belangrijke prijs heeft gewonnen.

De Sibbenaar heeft zich in drie weken hard fietsen een waardige sportieve ambassadeur van Valkenburg aan de Geul getoond. Burgemeester Martin Eurlings gaat hem daarom tot onderkoning kronen. We zullen hopelijk de komende tien jaren nog veel plezier aan Rob Ruijgh beleven.

Tekst: Jos Schols

25 juli 2011

